

1. Verkiezing

‘De HEERE nu had tot Abram gezegd: Ga gij uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis, naar het land dat Ik u wijzen zal. En Ik zal u tot een groot volk maken en u zegenen en uw naam groot maken; en wees een zegen! En Ik zal zegenen die u zegenen, en vervloeken die u vloekt; en in u zullen alle geslachten des aardrijks gezegend worden.’

Genesis 12:1-3

‘Want gij zijt een heilig volk den HEERE uw God; u heeft de HEERE uw God verkoren, dat gij Hem tot een volk des eigendoms zoudt zijn uit alle volken die op de aardbodem zijn. De HEERE heeft geen lust tot u gehad noch u verkoren om uw veelheid boven alle andere volken; want gij waart het geringste van alle volken. Maar omdat de HEERE u liefhad en opdat Hij hield de eed die Hij uw vaders gezworen had, heeft de HEERE u met een sterke hand uitgevoerd en heeft u verlost uit het diensthuis, uit de hand van Farao, koning van Egypte.’

Deuteronomium 7:6-8

‘Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.’

Jesaja 43:21

‘Want de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk.’

Romeinen 11:29

Hoe komt het toch dat zoveel mensen niet goed raad weten met Israël? Wat is de oorzaak van het feit dat Israël voor velen een ‘probleem’ is, waar ze niet mee uit de voeten kunnen? Want zo is het toch, nietwaar? En dit is niet alleen zo met mensen individueel, maar ook met landen en volken en regeringen.

Neem de houding van diverse volken met hun regeringen tegenover Israël. En wat zien we? Dat Israël een probleem vormt dat blijkbaar niet op te lossen is.

Hoeveel pogingen zijn er al niet gedaan om een vredesplan voor

het Midden-Oosten te realiseren? Hoeveel is er in de geschiedenis niet gestreden – met wapens en woorden – om de stad Jeruzalem?

Vanwaar dit problematische karakter van Israël? Ik geloof dat er verschillende oorzaken voor zijn. Israël is nu eenmaal een volk en een natie met een totaal eigen karakter. Het is een volk met een geheel enige plaats in de wereld. Er is geen volk dat op Israël lijkt. Het is een eenling. Een vreemde eend in de bijt. En met zo'n vreemde vogel kun je moeite krijgen.

Maar de hoofdoorzaak voor het niet goed raad weten met Israël ligt ergens anders. Is het beslist noodzakelijk en onvermijdelijk dat Israël problemen oproept en dat het feit dat Israël er is, een bijna onoplosbaar raadsel met zich meebrengt? Of moeten we het zo stellen, dat niet het feit van Israëls bestaan, maar een bepaalde onachtzaamheid aan de kant van de rest van de wereld Israël tot een vraagstuk maakt? Ik geloof stellig dat dit laatste het geval is. Israël zou zo'n probleem niet zijn, als wij en alle volken rekening hielden met wat God in Zijn Woord over dit volk zegt. Maar het feit dat in vele – om niet te zeggen bijna alle – gevallen de Bijbel gesloten blijft en niet geraadpleegd wordt om daaruit te weten te komen wat de Heere over dit volk gezegd heeft en nog te zeggen heeft, maakt het voor mensen oneindig veel moeilijker dan in werkelijkheid nodig zou zijn.

Natuurlijk, dit is altijd het geval. Als de mens wijs was – in de Bijbelse zin van dat woord, waar het nauw samenhangt met godvrezend – dan zou er heel wat minder reden zijn om van problemen te spreken. De mens berooft zichzelf moedwillig van het licht van Gods Woord en dan staat hij voor de onmogelijke opgave zichzelf van licht te voorzien. Hier is precies de ellende van de wereld zonder God. De Heere zegt: 'Ze hebben Mij verlaten; wat wijsheid zouden ze hebben.'

Geldt dit ten opzichte van allerlei problemen, het geldt zeer zeker

ook ten aanzien van Israël. Gods Woord blijft gesloten. Resoluties worden geraadpleegd en besproken en naar eigen believen uitgelegd. Volkenrecht en wat niet al wordt ter sprake gebracht. Diplomatieke manoeuvres maken dat je vandaag dit gaat denken en morgen het tegenovergestelde. Maar wanneer klinkt de stem van het Woord? Wanneer wordt er over Israël eens iets gezegd dat werkelijk hout snijdt? Wanneer hoor je een fundamenteel woord dat waarlijk wijs is? Ach wanneer?

Als de diplomatieke wijsheid en het politieke inzicht berusten op eigenbelang, op haat of op een dubbelhartige houding van ‘de kool en de geit sparen’, dan zal vroeg of laat de waarheid bevestigd worden van wat de Heere zegt: ‘Wat wijsheid zouden ze hebben?’ God vat nu eenmaal de wijzen en de diplomaten en de politici en allen die op eigen inzicht steunen, in hun arglistigheid. Waarom is dat? Zou het niet zo zijn dat God het als een ernstige belediging van Zijn genade opvat, als Zijn Woord, zo zorgvuldig gegeven en zo nauwgezet bewaard door zo vele eeuwen heen, veracht en verwaarloosd wordt? Kan God dat gedogen zonder toornig te worden? Mogen we dan met Zijn Woord doen naar ons eigen believen? Mogen we dan Zijn Woord gesloten laten en de daarin begrepen boodschap laten voor wat het is?

Ik wil maar zeggen dat we het aan de Heere, aan Israël en aan onszelf verplicht zijn, voordat we iets zinnigs over Israël kunnen zeggen, eerst te luisteren naar de Bijbel. We zullen steeds weer moeten luisteren naar de Schriften en daar onze gedachten door moeten laten bepalen. Vergeten we dit, dan komen we nooit uit de vragen.

Het feit dat Gods Woord niet geraadpleegd wordt in verband met Israël, maakt dat deze natie een ‘probleem’ wordt voor velen. Israël is lastig. Bovendien, wat voor functie heeft Israël in deze wereld? Heeft het bijzondere waarde voor de mensheid? Zou de wereld er veel anders uitzien en zou de mensheid er schade van

lijden als Israël er niet meer was? Moeten we dan maar blijven leven met deze ‘lastpost’? Natuurlijk, de mineralen en fosfaten van de Dode Zee zijn belangrijk, maar wat maakt het uit of die beheerd worden door Arabieren of door Joden, zolang ze maar toegankelijk blijven voor onze consumptiemaatschappij ...

En in een eeuw waarin gesproken wordt van ‘waardenvrij’ leven en waarin men zonder schroom ‘lastig’ opruimt via abortus en euthanasie, is het ook niet meer denkbeeldig dat het ‘lastige’ Israël straks aan zijn lot zal worden overgelaten. ‘Laten die lastige Joden, die op geen enkel punt enige inschikkelijkheid tonen, het dan zelf maar uitzoeken!’

‘Mijn Woord verlaten!’ zegt God. Maar dan houdt de wijsheid op. Want als Israël het straks zelf moet gaan uitzoeken, zal de grote aanval beginnen. Dan keren zich alle volken tegen Israël en Jeruzalem. In feite betekent dat, dat de hele wereld zich tegen zichzelf keert en hard aan het werk gaat haar eigen ondergang te bewerken. Wie Israël aanraakt, raakt toch iets heel bijzonders aan ... Wie voor Israël een kuil graaft, doet levensgevaarlijk werk. Niet voor Israël allereerst, maar voor zichzelf. En dit zou duidelijk kunnen zijn, als de Bijbel maar meer geraadpleegd werd. Want Israël is vanouds Gods volk. Het uitverkoren volk. Het volk waar God een bijzondere relatie mee heeft en waar Hij een bijzondere bedoeling mee heeft.

Een eeuwige liefde

Hoe ver moeten we teruggaan om Israëls bestaan een beetje te kunnen begrijpen? Heel ver. Zo ver als mogelijk is. We moeten zelfs terug tot ver vóór de tijd dat Israël begon te bestaan. Gods Woord leidt ons terug tot voor de grondlegging van de wereld. God heeft al een band gehad met Israël in de eeuwigheid. Toen namelijk, toen Hij het uitverkoos, opdat het Zijn volk zou zijn. Hier raken we aan iets essentieels. Hier komen we bij het hart van de zaak. Israël is het uitverkoren volk dat door God is bemind

van eeuwigheid. Voordat er van Israël iets bestond, heeft God het voorgerekend. En met eeuwige liefde heeft Hij er Zich aan verbonden en heeft Hij het aan Zich verbonden.

Voorzag de Heere dan kwaliteiten en deugden in dit volk? Was er iets in hen, wat Hem tot hen aantrok, meer dan tot andere volken? Laten we de Bijbel het antwoord maar geven.

Wat zegt de Schrift over de stamvader van dit volk, Abraham? God riep hem: ‘Ga gij uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis, naar het land dat Ik u wijzen zal’ (Gen. 12:1). Waarom werd dit tot Abraham gezegd? Vanwege de waardigheid van deze mens? Vanwege zijn godsvrucht en vroomheid? Nee, laten we niet fantaseren. We lezen in Jozua 24:2 dat Jozua in zijn afscheidsrede tot Israël zegt: ‘Alzo zegt de Heere, de God Israëls: Over gene zijde der rivier hebben uw vaders van ouds gewoond, namelijk Terah, de vader van Abraham, en de vader van Nahor; en zij hebben andere goden gediend.’

Wat betekent dat? Dat Abrahams godsdienstige achtergrond afgoderij is. Wijst de Heere daar ook niet op in Ezechiël 16:3? Daar horen we de Heere zeggen: ‘Uw vader was een Amoriet en uw moeder een Hethietische.’

Nee, we kunnen niet zeggen dat Abraham beter was dan andere mensen. En wat van Abraham niet gezegd kan worden, kunnen we evenmin beweren van Abrahams nageslacht. Waren zij zo goed? Waren zij zo vroom? Dienden ze de Heere zo getrouw? Geen sprake van! Hoe vaak moet de Heere tegen of over dit volk zeggen dat ze een hardnekkig volk zijn! Er is geen waardigheid in hen. En als de Heere dan toch een verbondsrelatie met hen aangaat, Zijn genade aan hen gaat openbaren en de dienst der verzoening in hun midden vestigt, dan is dat niet om iets in hen. Dan gaat het opnieuw om soevereine genade, die nergens anders op teruggaat dan op eeuwige liefde en op het onveranderlijk welbehagen van God.

De Heere zegt dat ronduit in Deuteronomium 7:6-8: ‘Want gij zijt een heilig volk den HEERE uw God; u heeft de HEERE uw God verkoren, dat gij Hem tot een volk des eigendoms zoudt zijn uit alle volken die op de aardbodem zijn. De HEERE heeft geen lust tot u gehad noch u verkoren om uw veelheid boven alle andere volken; want gij waart het geringste van alle volken. Maar omdat de HEERE ulieden liefhad en opdat Hij hield de eed die Hij uw vaderen gezworen had, heeft de HEERE u met een sterke hand uitgevoerd, en heeft u verlost uit het diensthuis, uit de hand van Farao, koning van Egypte.’

Uit deze woorden blijkt zonneklaar dat de Heere niet gezocht heeft naar kwaliteiten in Israël. De enige verklaring die gegeven wordt voor Israëls verkiezing, is dat de Heere hen liefgehad heeft. Maar als we dan vragen waarom, dan is daar geen antwoord op. Ja, daar is wel een antwoord op, maar dat antwoord wordt ons niet geopenbaard. God heeft Israël lief, omdat Hij hen liefheeft. En wie een verklaring wil hebben van deze Goddelijke liefde, moet tot de eeuwigheid wachten. Eerder wordt het niet geopenbaard. God houdt dat geheim.

Maar een wonder is het wel, vindt u niet? Verkiezing is niet gebaseerd op deugden en kwaliteiten. Verkiezing wordt ook niet ongedaan gemaakt door ondeugden en ellendigheden. Want al kan de Bijbel ons niet vertellen dat Israël een goed en deugdzaam volk en een godvruchtige natie is geweest, wat Gods Woord ons wél vertelt, is dat Israël een hardnekkig en weerbarstig en tegenstrevend volk was. Klaagt de Heere niet, terugziende op de jaren van de woestijnreis: ‘Veertig jaar heb Ik verdriet gehad aan dit geslacht, en heb gezegd: Zij zijn een volk, dwalende van hart; en zij kennen Mijn wegen niet’ (Ps. 95:10)? Inderdaad, de Heere heeft volop reden om te klagen en om Israël verwijten te maken. Niet alleen vanwege hun gedrag in de woestijn, waar ze steeds maar weer murmureerden en tegen de Heere en Mozes opstonden. Maar ook vanwege hun gedrag toen ze eenmaal woonden

in het land dat hun beloofd was. Ook daar was het steeds weer zonde en ontrouw en ongehoorzaamheid en een verlaten van de Heere en een dienen van andere goden. De Bijbel bevat menige zwarte bladzijde, waarop de zonden en ongerechtigheden van Gods volk worden getekend. Ja, het is waar, de Heere heeft veel verdriet van dit volk gehad. Heel veel verdriet! Hij is meermalen bitter teleurgesteld in hen.

Kijk eens naar de teleurstelling van de Heere in Jesaja 5:1-7. De profeet spreekt daar over de wijngaard des Heeren. Die wijngaard is Israël. Wat heeft de Heere een zorg aan die wijngaard besteed! Alles heeft Hij eraan gedaan, opdat de wijngaard goede druiven zou opleveren. Maar het heeft niet mogen baten. Nu klaagt de Heere: ‘Wat is er meer te doen aan Mijn wijngaard, hetwelk Ik aan hem niet gedaan heb? Waarom heb Ik verwacht, dat hij goede druiven voortbrengen zou, en hij heeft stinkende druiven voortgebracht?’ En toch ... Ondanks alle zonden en ondeugden heeft God dit volk uitverkoren. Heeft Hij dan niet geweten dat ze zo waren? O ja, de Heere heeft het allemaal heel precies geweten. Hij heeft geweten wat voor volk Hij heeft uitverkoren en met wat voor soort mensen Hij is begonnen. Het is, om zo te zeggen, geen verrassing voor de Heere geweest toen ze zich zo ondankbaar en hardnekkig gedroegen. Hij had erop gerekend. Ze konden Hem niet meer tegenvallen, want Hij had geen verwachtingen van hen. Hij wist wat van Zijn maaksel was te wachten.

Maar dat Hij hen dan tóch uitverkoren heeft. Hoe kan dat toch? Zo zouden wij toch niet doen? Maar God handelt dan ook volledig anders. Hij is God. En Zijn doen is enkel majesteit en aanbiddelijke heerlijkheid. Hij is de soevereine God, de God van het eeuwig welbehagen en van de verkiezende liefde. En wat kunnen wij mensen daarvan begrijpen? Wat kunnen wij doorgronden van de motieven van Gods liefde en van de overwegingen van Zijn welbehagen? Dat blijft voor ons hier verborgen.

Wel moet het ons doen zien dat God inderdaad aanbiddeijk is. Groot van macht is Hij. Maar ook groot van liefde en trouw. Groot in al Zijn deugden. Inderdaad, hoe verder we teruggaan naar het begin van Israël, des te meer zullen we ons kunnen verwonderen over de grootheid van de God van Israël. God maakte met dat volk een begin en Hij ging ermee door. Waarom? Het geheim ligt in Gods Wezen; in Zijn Wezen, dat liefde van eeuwigheid is.

Deze verkiezing maakt Israël tot een bijzonder volk. Zoals de Heere met dit volk handelde, zo heeft Hij niet gedaan met enig ander volk. Geen enkel ander volk heeft dezelfde voorrechten en zegeningen ontvangen. Wat dat betreft is Israëls positie geheel enig en uniek. Toch heeft Israël geen reden voor nationale trots. Het volk heeft geen reden zich te verheffen boven andere volken. Ze hebben het wel vaak gedaan. De profeten hebben ertegen moeten protesteren met alle kracht die in hen was. Want Israël ging zich wat verbeelden op grond van de zegeningen die de Heere aan hen gaf. Ze zagen het onverdiende van die zegeningen niet meer in. Ze gingen zoeken naar gronden in zichzelf en ze vonden die, en daarom gingen ze ervan uit dat ze waardigheid bezaten en verdiensten hadden. Is niet de hele theorie van de verdienstelijkheid van de goede werken daar een bewijs van? En heeft de Heere Jezus er niet tegen moeten strijden toen Hij op aarde was?

Maar Israël had niet en heeft ook nu geen enkele reden om zich te verheffen boven andere volken. Alle religieuze, maar ook elke nationale trots is volledig misplaatst. Wat hebben ze dat ze niet hebben ontvangen? En wat ze ontvangen hebben, hebben ze onverdient gekregen. Ze hebben niets gedaan om zich iets waardig te maken. Ze hebben daarentegen niets nagelaten om zich alle zegeningen onwaardig te maken. Wat is er dan te roemen? Wat grond is er om te zeggen: 'Des Heeren tempel, des Heeren tempel, des Heeren tempel zijn deze!', zoals het volk deed in de dagen van Jeremia (Jer. 7:4)? Wat voor reden was er voor hen om te zeggen:

‘Wij zijn Abrahams zaad, en hebben nooit iemand gediend’? En toch zeiden ze dit in een gevoel van trots tegen Jezus (vgl. Joh. 8:33).

Als de Joden werkelijk begrijpen hoe hun positie is, dan is er geen enkele reden om te roemen in zichzelf. Als de Heere hen uitverkoren had als een bestaand volk te midden van andere volken, dan was er wellicht nog grond van roem in henzelf geweest. Maar de Heere heeft hen verkoren als een niet-bestaand volk. Voordat er iets van hen was en voordat er iets door hen gedaan was wat hen mogelijk enige verdienste bij God kon geven, had de Heere hen al liefgehad en apart gezet. Wat blijft er dan over? In de mens niets! In Israël ook niets! Het is alles uit en door en om God!

In de weg van wonderen

Wie iets wil verstaan van Israël, mag nooit vergeten dat God met dit volk begonnen is en dat Hij het verkoren heeft. Maar een ander ding, dat net zomin vergeten mag worden, is dat God Zijn plannen met Israël altijd heeft gerealiseerd in de weg van wonderen. Er is, om zo te zeggen, een geur van het wonder aan dit volk. Dat maakt het ook zo uniek. Dat geeft het ook zo’n geheel enige plaats. Israël is het volk van de verkiezing. Israël is ook het volk van het wonder.

Waarom is dat zo? Dit hangt samen met het voorafgaande. God verkiest. Daar ligt Israëls oorsprong. En er blijft niets te roemen over in het vlees. Welnu, dit wordt extra benadrukt en dubbel geaccentueerd in het feit dat de Heere alles in de geschiedenis van dit volk laat verlopen in de weg van wonderen. Hebt u daar weleens op gelet?

God heeft Abraham verkoren. Hij heeft hem geroepen. Maar Hij heeft hem ook een belofte gegeven. Of, beter gezegd, de Heere heeft hem veel beloften gegeven. Een van die beloften was: Ik zal u tot een groot volk maken. Maar wat is het geval? Abraham

heeft geen kinderen. En hij blijft ook zonder kinderen. Het is zelfs onmogelijk dat hij en Sara ooit nog kinderen zullen krijgen. Abraham zelf is oud. Sara is oud en bovendien onvruchtbaar. Menselijk gesproken is het volslagen onmogelijk dat deze mensen een kind zullen ontvangen. Het is uitgesloten dat Gods belofte in vervulling zal gaan.

Maar dan laat de Heere weten dat Hij niet alleen verkiest, maar ook formeert. Of het mogelijk is in de ogen van de mensen of niet, dat maakt bij Hem geen verschil. De God, Die de dingen die niet zijn, roept alsof ze waren, staat niet machteloos bij een onvruchtbare moederschoot van een vrouw die ver over de leeftijd is. Om alle roemen in het vlees te beschamen, laat de Heere op een wonderlijke wijze het zaad van de belofte geboren worden: Izak. De God van de verkiezing verwerkelijkt de verkiezing in de weg van het wonder.

En zo blijft de Heere het doen. Izak trouwt met Rebekka. Maar, er komen geen kinderen. Weer lijkt de belofte te stranden op onvruchtbaarheid. Weer maakt God duidelijk dat Zijn volk niet zal mogen leven bij wat menselijk gesproken mogelijk is. Ze zullen een volk zijn, hoewel dat naar de mens gesproken onmogelijk is. Ze zullen een volk worden en zijn dankzij Gods mogelijkheden.

Om enigszins te verstaan wat voor volk Israël is, zullen we ons moeten laten voorlichten door de Bijbel. En Gods Woord zegt ons dat dit volk het volk van het wonder is. Heel Israëls geschiedenis is dan ook gemarkeerd door wonderen van de Allerhoogste.

Door een wonder heeft de Heere hen verlost uit het slavenhuis van Egypte. Toen moesten ze reizen door de woestijn. Hoe kan dat? Een volk van een paar miljoen met een behoorlijk bezit aan vee? Hoe komen ze aan voedsel en aan drinken in de woestijn? Er groeit daar niets. Water is niet voorhanden. Het is een 'woeste huilende wildernis', zoals Deuteronomium 32:10 zegt. Voor God echter zijn de mogelijkheden onbegrensd. Zelfs een rots kan wa-

ter voortbrengen op Zijn bevel. En de hemelen regenen manna, in voldoende hoeveelheid om dit hele volk dagelijks te voeden. En dat veertig jaren lang. Ja, Hij is een God, Die d'oren, wond'ren doet op wond'ren horen!

Maar dan moeten ze Kanaän gaan veroveren. Hoe zal dat gaan? De verspieders zeggen: 'Vergeet het maar.' Althans, dat is wat tien van hen zeggen. Hun mening is: 'Het is een prachtig land; het zou geweldig zijn als we er konden wonen. Maar, laten we ons geen illusies maken. We krijgen het nooit in ons bezit. Punt één: er zijn geweldige steden in dat land, versterkte steden, en die kunnen we nooit veroveren. Punt twee: de mensen in dat land zijn tot de tanden gewapend; er zijn zelfs reuzen onder hen en wat zullen wij tegen hen beginnen? We zijn in hun ogen nietig als sprinkhanen.'

Op hun manier hebben de verspieders het probleem zuiver gesteld. Menselijk bezien komt Israël nooit in het Beloofde Land. Het is absoluut onmogelijk. De vraag is echter niet wat zij kunnen, maar wat God kan.

Het is niet alleen onmogelijk om het land te veroveren, het is zelfs onmogelijk het land in te komen. Tussen Israël en het land van de belofte is de rivier de Jordaan. En de Heere leidt het zo, dat Israël aan de oevers van deze rivier komt juist in het voorjaar, dat wil zeggen: in de tijd dat de Jordaan vol water staat. Het kan, om zo te zeggen, niet ongelukkiger uitkomen. Andere jaargetijden waren stellig veel geschikter geweest. Hoe kan het volk met al zijn bezittingen nu deze kolkende rivier oversteken?

De Heere wil Israël goed doordringen van het feit, dat Hij werkt in de weg van wonderen. Daar hebben ze hun ontstaan aan te danken. Daar hebben ze álles aan te danken. Hij maakt een pad waar geen pad is, dwars door de rivier. En als ze dan straks dat land moeten gaan veroveren, hoe gaat het dan met die versterkte steden en met die machtige vestingen? Wel, de eerste stad die

ze veroveren moeten, is Jericho. Hoe gaat het daar? Israël hoeft alleen maar zeven dagen lang rond de stad te lopen en dan te juichen. En God doet de hoge muren naar beneden storten en het volk krijgt vrije toegang tot de stad.

Maar Israël krijgt toch niet het hele land op deze manier in bezit? Ze moeten er toch zelf ook voor vechten? Inderdaad, maar ook dan geldt dat de Heere meewerkt door wonderen en tekenen. In de grote slag bij Gibeon, waar Israël vecht met de Kanaänieten, gebeurt het dat de Heere grote stenen van de hemel op de vijanden werpt. ‘Daar waren er meer die van de hagelstenen stierven, dan die de kinderen Israëls met het zwaard doodden’ (Joz. 10:11).

Is het zo niet steeds weer? Doet de Heere niet telkens weer tekenen en wonderen? Israël moet er diep van doordrongen wezen:

Hun zwaard deed hen dit land niet erven;
Hun arm deed hen geen heil verwerven;
Maar Uwe rechterhand, Uw macht,
Heeft hun die voorspoed toegebracht.
De glans van 't Godd'lijk aangezicht
Heeft hen de zege weg doen dragen;
Want Gij omscheent hen met het licht
Van Uw genadig welbehagen (Ps. 44:2 ber.).

Zo was het ook bij de terugkeer uit de ballingschap. Alweer stond Israël voor een onmogelijkheid. Hoe zou er ooit een einde komen aan de ballingschap in Babel? Wie zou ooit die gevangenisdeuren openen? De Heere Zelf zal het doen. In de weg van wonderen. En de dichter zingt ervan: ‘Als de HEERE de gevangenen Sions wederbracht, waren wij gelijk degenen, die dromen. Toen werd onze mond vervuld met lachen, en onze tong met gejuich; toen zeide men onder de heidenen: De HEERE heeft grote dingen aan dezen gedaan. De HEERE heeft grote dingen bij ons gedaan; dies zijn wij verblijd’ (Ps. 126:1-3).

Heel de geschiedenis van het volk Israël is vol van Gods wonderen. De Heere heeft Zich een Naam gemaakt door Zijn handelwijze met dit volk. Dwars door onmogelijkheden heen gaf Hij uitkomst en volbracht Hij Zijn werk. Hoe vaak gebeurde het niet, dat Israël aan de rand van de afgrond stond en dat het reddeloos verloren scheen? Maar God deed wonderen. Ja, Hij is een God, Die wonderen op wonderen doet horen.

Zo heeft de Heere in al Zijn daden duidelijk laten blijken dat Hij de zorg voor dit volk op Zich genomen heeft. Ja, in alles wat Hij voor Israël gedaan heeft, komt heerlijk openbaar dat Hij dit volk heeft liefgehad en dat Hij het in Zijn liefde heeft willen dragen en zegenen. Als Mozes al die liefdevolle zorg van de Heere voor Israël ziet, roept hij uit: ‘Welgelukzalig zijt gij, o Israël! wie is u gelijk? Gij zijt een volk, verlost door de HEERE, het Schild uwer hulp, en Die een Zwaard is uwer hoogheid’ (Deut. 33:29).

Het grote doel

Wat stond de Heere voor ogen, toen Hij Israël verkoos en tot Zijn volk maakte? Want, natuurlijk, God had hierbij een doel voor ogen. Al Gods daden beogen iets; ook Zijn verkiezen van Israël. Wat beoogde de Heere met dit volk? Wat was het doel van de verkiezing en de roeping?

Jesaja geeft hier iets van aan als er staat in Jesaja 43:21: ‘Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen.’ De Heere bedoelde Israël dienstbaar te maken aan Zijn lof. Israël moest er zijn voor de Heere, om Hem te dienen, Hem te eren, Hem te prijzen. Kan gezegd worden van heel de schepping dat het doel van al het geschapene is de grootmaking van Gods naam en de lof van Zijn deugden, in heel bijzondere zin moet dit gezegd worden van dat volk, waaraan de Heere Zich op een bijzondere wijze verbonden heeft en dat Hij tot Zijn eigen volk gemaakt heeft. Gods lof, Gods eer en Gods grootheid moet Israël dan ook voortdurend voor ogen staan.

Zo heeft de Heere het ook laten uitdrukken door de profeet Jeremia. Deze profeet moet in opdracht van de Heere een linnen gordel aanschaffen en dragen. De mensen moeten Jeremia met zijn nieuwe gordel kunnen zien. Daarna krijgt de profeet opdracht die gordel weg te stoppen in een rotskloof, en de mensen zien de profeet weer zonder gordel lopen. Maar na verloop van vele dagen komt er een nieuwe opdracht van de Heere. Jeremia moet die weggestopte gordel weer gaan ophalen en als hij dat doet, ontdekt hij dat de gordel totaal verteerd is en nergens meer voor gebruikt kan worden. Als hij ermee in Jeruzalem terugkeert, vragen de mensen wat er met die gordel is gebeurd. Die gelegenheid moet de profeet gebruiken om het Woord van de Heere te verkondigen. Hij laat de mensen weten dat die gordel het beeld van henzelf is. ‘Want gelijk als een gordel kleeft aan de lendenen van een man, alzo heb Ik het ganse huis van Israël en het ganse huis van Juda aan Mij doen kleven, spreekt de HEERE, om Mij te zijn tot een volk en tot een naam en tot lof en tot heerlijkheid’ (Jer. 13:11). Wat de Heere dus beoogde met Israël, was dat dit volk Zijn volk zou zijn, levend tot Zijn eer. Hij wilde Zich in en door dit volk verheerlijken.

Wat een geweldige verantwoordelijkheid! Wat een hoog bevoorrechte positie ook! Geroepen te zijn om de lof des Heeren te verkondigen! Geroepen te zijn om de Heere tot lof en heerlijkheid te zijn! Israël mag wel dubbel dankbaar zijn dat de Heere dit met hen wilde bereiken.

Maar hoe dan? Hoe kan dit volk de lof des Heeren vertellen? Wel, de Heere geeft daarvoor alle middelen die nodig zijn. Hij geeft Zijn woorden en inzettingen, zodat Israël de wil van de Heere kan kennen. Hij geeft Zijn openbaring, zodat Israël eerst kan weten wie de Heere is en hoe Hij gediend wil worden. De hele dienst der verzoening wordt geregeld; alles over altaar en offer wordt door de Heere geopenbaard. Bovendien geeft de Heere Zijn knechten, de priesters, die bij het altaar dienen. En de profe-

ten, die Gods woorden spreken. En koningen, die in Zijn Naam handelen en regeren. Op veel manieren heeft de Heere gesproken en Israël heeft genoegzame kennis van de Heere ontvangen om Hem te kunnen dienen.

Afgezien van deze openbaring van God heeft de Heere Israël ook de middelen gegeven, waardoor deze openbaring Israëls geestelijk, persoonlijk bezit zou kunnen worden. We bedoelen: middelen waardoor Israël niet alleen voorwerpelijk, maar ook onderwerpelijk in het heil zou kunnen en mogen delen. Want al was het allemaal nog onder de oude bedeling, niettemin was de Heilige Geest ook toen al werkzaam. De Heere had Zijn Heilige Geest in het midden van hen gesteld (Jes. 63:11). ‘Gelijk een beest dat afgaat in de valleien, heeft hun de Geest des HEEREN rust gegeven. Alzo hebt Gij Uw volk geleid, opdat Gij U een heerlijke Naam zoudt maken’ (Jes. 63:14). God heeft Zijn volk geleid door Zijn Geest en dat alles bedoelde het grote doel te dienen, namelijk dat God verheerlijkt zou worden en Zijn Naam groot gemaakt zou worden.

Maar met dit grote doel hangt nog iets samen. Of beter gezegd: dit grote doel van de verheerlijking van Gods Naam kan alleen bereikt worden als Israël ook ten opzichte van deze wereld zijn taak volbrengt. God heeft Israël verkoren, inderdaad. En Psalm 147:10 (berijmd) zingt ervan:

Hij gaf aan Jakob Zijne wetten,
Deed Isrel op Zijn woorden letten;
Hij leerde z'in Zijn wegen wand'len,
Zo wou Hij met geen volken hand'len;
Die moesten Zijn getuigenissen
En Zijn verbondsgeheimen missen.

Maar houdt dit in dat de Heere Zich helemaal niet meer wil inlaten met de rest van Adams kinderen? Gaat God hen voorgoed voorbij?